

Ištvan Erši

DANILO,

književnost je sranje, politika još više,
 srpski nacionalisti, hrvatski nacionalisti, mađarski
 provincijski nacionalisti,
 antisemiti, komunisti svake fele i kalibra su golo govno,
 samo su žene nevine, pred njima treba pasti na kolena
 (u beogradskom Klubu književnika gde smo se upoznali, ima tome
 dvadesetak godina, ustajao si svaki čas od stola i svaki put
 bih te nalazio pred drugom foteljom, na kolenima, s rukom na
 srcu),
 (u baru peštanske Astorije sedeo si kneževski u pročelju stola,
 devet je lepota noći devičanski ispijalo konjak na tvoj račun),
 propuštene žene mahaće iz krajička našeg oka do kraja života
 do kraja života, do kraja života...
 vitka vaza pitomosti, Mira,
 prva žena, postojano merilo u zlatnom ramu mladosti:
 svejedno gde si živeo, svejedno s kim, iza tvojih ramena sam uvek
 video samo nju,
 vidim je i sad, ispušta iz ruku album, pero, maramicu –
 nailazile su druge žene, druge ljubavi, svakojake mirišljave
 i smrdljive stvari pod zbirnom imenicom život,
 naišla je i svetska slava, a ti si odjurio,
 poslavši unapred čitavo jedno plućno krilo, sa njim je nenadareni
 bog, kao s kakvom krpom brisao popljavani pod,
 zašto si pošao na tu stranu, zar je i život sranje,
 zar si zbilja naumio da novim odeljkom proširiš ENCIKLOPEDIJU
 MRTVIH,
 posle operacije godinama si jedino ovaj odeljak doterivao,
 kad god smo se sreli, navodio si mi reči mog nekadašnjeg
 zatvorskog druga Ištvana Taške, soboslikara osuđenog na deset godina,
 „i govno je sranje“, u Srpskoj kafani pored *Ateljea 212*
 ili u bistroima oko *Place de la Bastille*,
 tvoja gigantska adamova jabučica štrčala je visoko nada mnom,
 tebi je zapala trostruka porcija adamove jabučice
 i trostruka porcija talenta,
 bar da si bio štedljiviji, bar da si iskovao sebi oko čela srebrni
 šlem od svetlosti Pariza,

biti Srbin u Parizu mnogo je bolje nego Francuz u Beogradu,
zna se da u Parizu ne mogu da se rode ni Adi, ni Krleža,
sve se deleći, raširio si se po obe polovine Evrope,
i mada si tvrdio da su obe podjednako sranje, obe si prigrlio,
i kad si ispunio sav prostor, tvoje prerevnosno bujanje
nastavilo se iznutra, u tvojim tajnovitim telesnim šupljinama,
mulj je zamutio tvoja podzemna jezera,
istisnuo si iz sebe samoga sebe,
stizale su vesti da ti je bolje, da pomalo već i putuješ,
iščašenim, tanušnim glasom – jedna se glasna žica u međuvremenu
paralizovala – viknuo si u slušalicu,
da se desilo čudo, *navodno*, i da si se izbavio –
ali čarobnjak je danas strgao svoj zvezdama izvezeni plašt,
i ukazao se pod njim grozni torzo, s movama, pacovima,
valjda se još nije ni ohladio
samrtnički znoj ulepljen u tvoju gustu kosu,
kad je telefonom stigla poruka „umro je Danilo”,
radio je objavio, rekoše, napiši nešto, rekoše,
za sledeći broj, rekoše, koliko god hoćeš,
valjda te još ni izneli nisu iz *Rue Tesson 3–5*,
ili si možda baš u ovom času pod skalpelom mrtvozornika,
a ja sedim za mašinom, nemoj misliti, da nije posrana,
i ja se osećam posran, i te kako, ali ti si već izvan svega toga,
to mogu da tvrdim pouzdano, sve ostalo samo je literatura.

(17. oktobra 1989.)